

Het geheim
van
Château d'Epines

MELANIE
DOBSON

ROMAN

Melanie Dobson

Het geheim
van Château d'Epines

Roman

Vertaald door Patricia Pos

KOK

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Chateau of Secrets* bij Howard Books, een onderdeel van Simon & Schuster Inc., New York, 10020, USA.
© Melanie Dobson, 2014

Vertaling Patricia Pos
Omslagillustratie Howard Books
Omslagontwerp Dik Hendriks
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2703 7
ISBN e-book 978 90 297 2704 4
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Genevieve Marie Josephe de Saint Pern Menke
1922-2010

Deel I

*Alle duisternis van de wereld
kan het licht van een enkele kaars niet doven.*

Franciscus van Assisi (1181-1226)

1

Juni 1940

Agneaux, Frankrijk

Het flakkerende kaarslicht danste over de middeleeuwse muren, toen Gisèle Duchant de warme kapel binnenstapte. De schaduw- en lichtvlekken in de sacristie waren de enige getuigen van het geheim dat ze uitsluitend met Michel deelde: dat de kleine ruimte niet alleen de opslagplaats van de *chapelle* was, maar ook als schuilplaats diende.

Ze maakte het ijzeren hek open, stapte de sacristie binnen en draaide de deur meteen weer op slot. Toen zette ze haar picknickmand neer, haalde ze er haar camembert en calvados uit en keek ze achter zich.

Vijf vrouwen uit Agneaux, het dorpje op de heuvel, knielden neer voor het altaar. De zoete geur van wierook vermengde zich met die van de sigarettenrook die in hun kleding getrokken was. Al honderden jaren kwamen vrouwen naar deze *chapelle* om God te vragen om hun mannen, zoons en broers die samen voor Frankrijk vochten te beschermen. Nu waren ze in gebed verzonken, terwijl hun geliefden het land tegen Hitler verdedigden en met man en macht probeerden te voorkomen dat de Fransen binnenkort tot de bevolking van zijn Derde Rijk zouden behoren.

Gisèle liet haar vingers over de rozenkrans om haar nek glijden en pakte het bronzen kruisje in het midden vast. Een kruisje dat ook een sleutel was.

‘Geheimen kunnen levensgevaarlijk zijn.’ De woorden van haar docent aan de universiteit galmden door haar hoofd. Als een geheim groot genoeg was, had haar filosofiedocent vanachter zijn

lessenaar gezegd, kon het een heel leger verwoesten. *Of het hart van een hele familie breken.*

De smalle kerkbank kraakte toen ze erop neerknielde. Ze keek omhoog naar het crucifix dat boven het altaar hing, sloeg een kruisje en fluisterde toen: 'Onze Vader, Die in de hemel zijt, Uw naam worde geheiligd.'

Haar gedachten dwaalden af, terwijl het gebed over haar lippen kwam.

De helende kracht van geheimen intrigeerde haar en ze verwonderde zich over de subtiele lagen die talloze families en landen, zoals het hare, beschermden. Een geheim kon levensgevaarlijk zijn, maar ook een familie voor het kwaad behoeden. Zoals de dichte hagen en braamstruiken de nabijgelegen stad Saint-Lô beschermden, kon een geheim je geliefden van de ondergang redden.

Maar waar lag de grens die bepaalde of een geheim je geliefden beschermde of juist schaadde?

Vorige maand had premier Chamberlain alle Britse troepen die hij naar Frankrijk gestuurd had, teruggeroepen en daarbij honderdduizend Franse soldaten met zich meegenomen. Michel was een van de geëvacueerde soldaten geweest en haar vader dacht dat zijn zoon nog altijd veilig in Engeland was.

Maar vlak na de terugroeping was Michel weer naar huis gekomen en ze bad dat God haar zonden zou vergeven en dat haar geheime inspanningen om haar broer te redden geen doodzonden zouden zijn.

De vrouwen om haar heen fluisterden hun gebeden. Net als de anderen in de kapel kon ze haar zonden aan niemand opbiechten, zelfs niet aan de priester die een keer per week langskwam voor de mis. Nu de wereld zo'n ongelofelijke puinhoop was, had elke vrouw zo haar geheimen om de mannen van wie ze hield te beschermen.

In de verte klonk het geluid van overkomende vliegtuigen en ze begon te beven. De Duitse bommenwerpers vlogen nu bijna

elke avond over de stad om de inwoners van Saint-Lô te laten zien hoe machtig ze wel niet waren. Haar land weigerde echter om zich door hen te laten intimideren.

De kaarsen trilden in hun bronzen standaarden.

‘Verlos ons van het kwaad,’ fluisterde ze, terwijl de vliegtuigen overtrokken. Toen begon ze haar gebed opnieuw.

In tegenstelling tot Oostenrijk en Denemarken zou Frankrijk zich tegen de nazi’s verzetten.

Toen de ronkende motoren in de duistere nacht verdwenen, vertrokken de dorpsvrouwen geruisloos naar buiten. Gisèle stond op om haar plichten te vervullen.

Naast de bewaarder van Michels geheim was ze ook de bewaarder van Chapelle d’Agneaux. Waar andere edelvrouwen hun tuin bijhielden of hun antiekcollectie afstoften, had haar moeder twintig jaar lang voor de chapelle gezorgd. Als Gisèle aan haar moeder dacht, probeerde ze altijd om niet aan haar graf te denken, maar haar binnen deze muren voor zich te zien. Elke ochtend deed Gisèle de deuren van het slot, zodat de mensen uit het dorp hier konden bidden en elke avond blies ze de kaarsen uit en veegde ze de stenen vloer.

Buiten op de binnenplaats stroomde de koele lucht van de rivier de Vire over de stenen muren van de chapelle. Ze keek naar de torentjes van het middeleeuwse chateau dat voor haar lag en dat al honderden jaren in het bezit van de familie Duchant was. Hoewel haar familie al aardig wat zonen en dochters aan de guillotine verloren had tijdens de vele oorlogen die Frankrijk geteisterd hadden, had dit fort met zijn stenen torens en geheime tunnels talloze mensen beschermd. Het chateau was altijd een veilige haven voor haar moeder geweest en nu was het dat ook voor haar.

Gisèle stak de binnenplaats over en haastte zich de foyer van Chateau d’Epines in. Ze trok haar rode suède hakschoenen uit en liep toen, met haar picknickmand tegen zich aan gedrukt, op haar zijden kousen over de marmeren vloer. Als ze de mand kon op-

bergen voordat ze haar vader tegenkwam, zou ze niet tegen hem hoeven liegen.

Ze sloop langs de brede trap en nam de deur naar de woonkamer, maar voordat ze de keuken binnen kon lopen, hoorde ze haar vader al roepen. Een moment later kondigde het getik van de hakken van zijn Richelieus op de vloer zijn komst aan.

Ze liet haar mand vallen en schopte hem snel onder de antieken wandtafel.

Normaal gesproken voelde ze zich veilig als ze haar vader in zijn bruine pak zag en de tabaksgeur rook die altijd om hem heen hing. Vanavond had hij echter een angstige blik in zijn ogen. En dat terwijl haar vader – die in Frankrijk bekendstond als de gewaardeerde Vicomte Jean-François de Bouchard Duchant – gewoonlijk nooit ergens bang voor was.

Ze drukte haar schoenen tegen haar borst. ‘Wat is er?’

Zijn blik gleed naar het hoge raam en even leek het erop dat hij zelf ook troost zocht bij de chapelle aan de andere kant van de binnenplaats.

‘Hitler...’ Zijn stem brak en hij aarzelde even, alsof hij het nieuws nog niet helemaal verwerkt had.

‘Papa?’ fluisterde ze dringend.

‘Hitler heeft Parijs ingenomen.’

Haar schoenen kletterden op de marmeren vloer en ze schuifelde naar achteren, alsof de tegels onder haar voeten opeens gloeiend heet geworden waren. Haar handen zochten iets om zich aan vast te houden en uiteindelijk hield ze zich aan de leuning van de trap overeind.

Parijs was de geweldigste stad ter wereld. Hoe kon die in vredesnaam ten prooi gevallen zijn aan die krankzinnige idioot?

‘Maar... maar de oorlog...’ stamelde ze. ‘De oorlog is nog maar net begonnen.’

Haar vader liet zijn schouders hangen. ‘De regering in Parijs... Ze hebben besloten zich niet te verzetten.’

Ze klemde haar vingers om de ijzeren leuning heen. Hoe konden de Parijzenaren in vredesnaam weigeren voor hun land te vechten?

Als de Fransen samen een front zouden vormen, als ze niet zomaar zouden buigen...

Ze moesten vechten.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’

‘Philippe brengt je naar het zuiden, naar het landhuis in Lyon.’

‘Het kan me niet schelen wat er met mij gebeurt.’ Haar stem trilde. ‘Wat gaat er met Frankrijk gebeuren?’

Hij aarzelde weer, alsof hij niet zeker wist of hij haar de waarheid moest vertellen. Misschien zag hij haar nog als een twaalfjarig meisje, maar ze was inmiddels tweeëntwintig en afgestudeerd aan de prestigieuze Université de Caen. Ze was oud genoeg om de waarheid te kennen.

Ze dwong zichzelf hem krachtig toe te spreken. Als hij hoorde hoe sterk ze was, zou hij misschien wel eerlijk tegen haar zijn. ‘U moet het me vertellen.’

Hij koos zijn woorden zorgvuldig. ‘Hitler zal niet stoppen voordat hij heel Europa heeft ingenomen.’

Ze liet de leuning los om haar schoenen van de grond op te rapen. Haar vingers beefden. ‘Ik kan niet naar Lyon gaan.’

Naast angst stond er nu ook medelijden in zijn ogen. ‘We moeten wel. Hitler is vastbesloten om ook Londen in te nemen en zijn leger zal via onze stad naar de haven van Cherbourg marcheren.’

Ze wreef over haar blote armen. Lyon lag tien uur ten zuidoosten van Saint-Lô. ‘Als ze Parijs al hebben ingenomen, zal het vast niet lang duren, voordat Lyon ook aan de beurt is.’

‘Misschien.’ Haar vader trok zijn jasje recht. ‘Maar voordat dat gebeurt, kan Philippe je meenemen naar Zwitserland.’

Hitlers machtslust leek onverzadigbaar. Hoewel hij al een groot deel van Europa had ingenomen, zou de Duitse *Führer* na het veroveren van Frankrijk en Londen waarschijnlijk nog steeds niet te-

vreden zijn. Als de Franse regering weigerde te vechten, zouden er behoorlijk wat dappere Fransmannen – onder wie oud-soldaten als Michel – nodig zijn om hem tegen te houden.

Vlak voordat haar moeder tien jaar eerder overleden was, had ze Gisèle gesmeekt om goed voor Michel te zorgen. En hoewel ze nog maar een klein meisje was geweest, had Gisèle beloofd dat ze haar leven voor hem zou geven. Michel was nu weliswaar negentien, maar hij was nog net zo koppig als toen hij klein was. Hoe kon ze hem tegen de opmars van het Duitse leger en hun bommen beschermen?

Haar vader luidde zijn bel. ‘Émilie zal je helpen om je spullen te pakken.’

Een paar seconden later stoof er een dienstmeisje de hal in. Ze droeg een wit schort over haar zwarte uniform en had haar haren in een nette knot opgestoken. In plaats van te stoppen, rende Émilie echter met twee koffers in haar handen langs Gisèle naar de voordeur.

‘Waar ga je heen?’ riep haar vader haar na.

Émilie zette een van haar koffers op de grond. ‘Mijn zus belde me net vanuit Cahagnes. Er rijden Duitse tanks door het dorp.’

Haar vader vloekte. Cahagnes lag nog geen dertig kilometer van Saint-Lô.

Nadat de deur open- en weer dichtgegaan was, trok Gisèle haar schoenen aan. Voordat ze naar Lyon vertrok, moest ze Michel ervoor waarschuwen dat de Duitsers eraan kwamen.

‘Je moet je spullen pakken,’ zei haar vader, terwijl hij op zijn horloge keek. ‘Philippe zei dat hij hier over een halfuur zou zijn.’

Haar borst voelde aan alsof die elk moment kon ontploffen. Als ze hier bleven, zouden de Duitsers hen misschien wel vermoorden. Ze kon echter niet weggaan zonder haar broer te waarschuwen. Hij moest immers ook vluchten.

‘Ik heb meer tijd nodig,’ smeekte ze.

‘*Ma chérie,*’ zei hij liefdevol, terwijl hij haar hand pakte. ‘Het is niet veilig om hier nog langer te blijven.’

Nog nooit had ze zich zo verscheurd gevoeld. Hoe kon ze hem zonder Michels geheim te verklappen duidelijk maken dat ze geen andere keus had?

Hij leidde haar voorzichtig naar de trap. ‘We zien elkaar in Lyon weer.’

Ze verroerde nog altijd geen vin. ‘Ga alstublieft met ons mee, papa.’

‘Ik zal zo snel mogelijk achter jullie aan reizen. Zodra ik het zilver en de juwelen van je moeder verborgen heb. En als de Duitsers de stad innemen als ik er nog ben...’ Hij kuchte even. ‘Ze zullen een aristocraat als ik heus niet zomaar iets aandoen.’

Ze hief haar kin. ‘En zijn dochter ook niet.’

Er begon een sirene te loeien en de vloer trilde onder hun voeten door de vliegtuigen die laag over de vallei vlogen. Haar nekharen gingen ervan overeind staan.

Haar vader legde zijn handen op haar schouders en draaide haar in de richting van de trap. ‘Ga maar snel, Gisèle.’

‘Ik kan toch niet –’

‘Je hebt geen andere keus.’

Ze wist dat hij doodsbang was om haar te verliezen, omdat hij haar moeder ook al verloren had, maar als ze nu wegging...

Ze was bang dat ze Michel dan allebei voorgoed kwijt zouden raken.

Normandië, 1940. Gisèle Duchant bewaart een geheim dat haar het leven kan kosten. In de tunnels onder het middeleeuwse kasteel van haar familie verbergt ze haar broer en zijn vrienden die zich verzetten tegen de Duitse bezetting. Wanneer het leger van Hitler meer druk uitoefent, nemen Duitse soldaten het familiekasteel over. Gisèle wordt gedwongen om hen te huisvesten, terwijl de verzetsstrijders zich recht onder hun voeten verschuilen.

Zeventig jaar later arriveert de kleindochter van Gisèle, Chloe Sauver, in Normandië na een verbroken verloving. Ze ontmoet documentairemaker Riley Holtz, die geïnteresseerd is in Chloe's familiegeschiedenis en de levens die gered werden in de tunnels onder het landgoed. Chloe had hier geen idee van en gaat samen met Riley op onderzoek uit. Maar niets kan haar voorbereiden op wat ze zullen ontdekken.

Een makkelijk leesbaar boek, dat alle ingrediënten voor een mooie roman in zich heeft. – Nederlands Dagblad over *De tragedie van Ladenbrooke Manor*.

Melanie Dobson schrijft romans met een mix van romantiek en spanning. Schrijven is voor haar het ultieme excuus om te reizen naar vergeten oorden, in oude huizen rond te snuffelen en urenlang vergeelde dagboeken te lezen. Haar vorige roman *De tragedie van Ladenbrooke Manor* werd positief ontvangen.

KOK

ISBN 978 90 297 2703 7 NUR 342

9 789029 727037

www.kok.nl